

[Miljøministeren.]

for en rimelig afstand fra brugerne og derfor i vidt omfang må placeres enten i den allerede udlagte byzone eller på landzonearealer, der forventes at overgå til bymæssig anvendelse. Dette forhold må især gøre sig gældende i hovedstadsregionen og de større provinsbyer, hvor flertallet af de potentielle brugere bor.

Det må endvidere forudses, at store kommunale jordopkøb generelt vil påvirke priserne i opadgående retning.

På denne baggrund skønnes det at være overvejende sandsynligt, at arealerhvervelsesudgifterne ikke vil ligge væsentligt under det anslåede maksimum.

- 3) Der er ved arealberegningen tillagt et areal på 20 pct. af grundstørrelserne til stier, veje og parkeringsarealer, hvilket ud fra gængse erfaringer må anses for et lavt skøn.
- 4) Der er ikke i beregningerne af den årlige udgift for kommunerne regnet med eventuelle byggemodningsudgifter. Det bemærkes i denne forbindelse, at spørgsmålet om, hvorvidt der i de enkelte tilfælde bør foretages byggemodning og i bekræftende fald under hvilken form og af hvem, bl. a. vil afhænge af havernes beliggenhed, nærmere funktion og den ønskede tekniske standard«.

Jeg vil gerne understrege, at der til de af planstyrelsen afgivne skøn over omkostningerne ved den foreslåede ordning naturligvis må være knyttet en betydelig usikkerhed, men at tallene angiver den størrelsesorden, der ville blive tale om, såfremt der inden for et kortere tidsrum skulle foretages et sådant arealopkøb.

I begrundelsen for spørgsmålet udtrykkes der håb om, at besvarelsen kan medføre et lovgivningsinitiativ som skitseret, og som kan finde bred opbakning.

Spørgsmålet om et eventuelt lovgivningsinitiativ blev diskuteret under folketingets drøftelser om forslaget til folketingsbeslutning om sikring af havekolonier. Der var i folketinget bred enighed om, at kolonihavetanken burde støttes og kolonihavernes problemer tages op til drøftelse med henblik på at finde en tilfredsstillende løsning. Jeg har i denne forbindelse tilkendegivet, at det efter min opfattelse ikke ville være nødvendigt med et særligt lovforslag, men at de pågældende spørgsmål burde og kunne løses gennem den gældende

planlægningslovgivning, og jeg er stadig af den opfattelse. Det vigtigste må være, at der findes en tilfredsstillende løsning på baggrund af en bred belysning af hele kolonihaveproblematikken.

Som det fremgår af mine besvarelser af spørgsmål fra udvalget om fysisk planlægning, har planstyrelsen i foråret gennemført en undersøgelse af de eksisterende kolonihavers situation. Undersøgelsen, der er sendt til udvalget, belyser kolonihaveområdernes zonestatus, areal, antal parceller, ejerforhold, samt hvorvidt arealet inden for nærmere angivne åremål kan forventes at overgå til anden anvendelse.

Konsekvenserne af undersøgelsen vil bl. a. blive drøftet på det seminar om kolonihavernes problemer, som miljøministeriet vil afholde den 11. oktober 1976. Til seminaret vil bl. a. blive indbudt repræsentanter for folketingets partier, de berørte ministerier, kolonihaverne og de kommunale og amtskommunale myndigheder m. fl.

Der er således igangsat et arbejde i miljøministeriet med henblik på at få belyst kolonihaveproblematikken, og hvilke veje man bedst kan gå for at støtte kolonihavetanken.

Jeg vil i denne forbindelse fremhæve, at udvalget om fysisk planlægning i sin beretning over forslaget til folketingsbeslutning om sikring af havekolonier lægger vægt på, at seminaret afholdes hurtigst muligt i folketingsåret 1976-77, idet udvalget har tilkendegivet, at man finder en fortsat bred debat om kolonihavernes problemer nødvendig.

Udvalget finder det af væsentlig betydning, at man herigennem får en yderligere belysning af kolonihavernes problemer og af statens og kommunernes roller i forbindelse med planlægning og tilvejebringelse af havekolonier.

Af *Wamberg* (FP) til socialministeren (2/8 76):

»Hvorledes vil ministeren bringe overensstemmelse mellem ministerens bl. a. i tv refererede udtalelser om, at tilbagebetalingsprincippet er fastholdt for midlertidig hjælp til personer, der som følge af ulovlige strejker, blokader osv. er kommet i en trangssituation, og det forhold, at ministeren i sit svar på mit spørgsmål 687 anfører, at »de kommunale social- og sundhedsforvaltninger næppe i almindelighed har noteret i de enkelte sager, om ansøgerens behov for bistand udspringer af en arbejdsstandsning, der er lovlig eller ulovlig?«

(Spm. nr. 711).